

[Rahbæk Møller]

nemført. Det flertal bør også være forpligtet til at lukke de omgælsesmuligheder, der kan være i loven. Derfor bør der kunne ankes i det tilfælde, hvor et afslag kan skyldes et ønske om at flytte til en anden kommune – f.eks. hvis den ældre over for kommunen har tilkendegivet et sådant ønske.

En sådan ændring kan muligvis fortolkes ind i gældende lov og kan så gennemføres administrativt. Spørgsmålet går på, om ministeren i bekræftende fald vil gennemføre ændringer og i benægtende tage initiativ til en lovændring.

Svar (29/7 94):

Socialministeren (Mimi Jakobsen, fg.):

Reglerne om ældreboliger findes i lov om boliger for ældre og personer med handicap, ældreboligloven. Loven hører under boligministerens ressort. Jeg har derfor som socialminister ikke mulighed for at lovgive om forhold, der er omfattet af ældreboligloven.

For så vidt angår spørgsmålet om at indføre ankeadgang ved anvisning af ældreboliger, kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1710.

Det anføres i begrundelsen for spørgsmålet, at den manglende ankeadgang ved anvisning af ældreboliger åbner mulighed for, at kommunen i videre omfang skulle give afslag på anvisning af en ældrebolig, hvis kommunen ved, at ansøgeren ønsker at flytte til en ældrebolig i en anden kommune. Boligministeriet og Socialministeriet er ikke i besiddelse af oplysninger, der kan bekræfte, at kommunerne skulle være mere tilbøjelige til at give afslag på en ældrebolig i disse tilfælde.

Spm. nr. S 1753

Til **justitsministeren** (29/7 94) af:

Rahbæk Møller (SF):

»Vil der blive rejst sag mod de pengeinstitutter, der har medvirket til selskabstømning under sådanne omstændigheder, at de må have vidst, hvad de gjorde?«

Begrundelse

Industri- og samordningsministeren har over for Erhvervsudvalget oplyst, at hun har afleveret Finanstilsynets opgørelse over selskabstømning til politiet, så dette har mulig-

hed for at tage stilling til, om nogle pengeinstitutter har pådraget sig et retligt ansvar.

Formodentlig er der i nogle tilfælde tale om, at pengeinstitutter har medvirket i selskabstømning uden at have mulighed for at overskue, at det var det, der skete. Men i andre tilfælde må pengeinstitutterne have vidst, hvad de deltog i.

Såvel Finansrådets formand, Knud Sørensen, som dommer i Sø- og Handelsretten Frank Poulsen har offentligt givet udtryk for, at i sidstnævnte tilfælde bør de pågældende pengeinstitutter holdes ansvarlige.

Det fremgår af den seneste opgørelse, at selskabstømning har kostet statskassen 12 mia. kr.

Det forekommer indlysende, at pengeinstitutter, der har optrådt som hælere ved bevidst at deltage i ulovligheder og har tjent penge på det, må holdes ansvarlige.

Foreløbigt svar (9/8 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har anmodet Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet og Rigsadvokaten om en udtalelse til brug ved besvarelsen af spørgsmålet.

Når udtalelserne foreligger, vil Justitsministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1433

Til **udenrigsministeren** (16/6 94) af:

Holger K. Nielsen (SF):

»Vil udenrigsministeren oplyse, om der nu også er behov for at revidere bemærkningerne til lovforslaget, der lå til grund for folkeafstemningen i 1986 (L 145) om den såkaldte EF-pakke, idet der her især tænkes på side 22, spalte 2, linje 17-24?«

Begrundelse

I sit svar til Folketingets Markedsudvalg oplyser Udenrigsministeriets juridiske tjeneste, at »der er behov for at revidere den opfattelse, som der blev givet udtryk for i Udenrigsministeriets og Miljøministeriets notat af 18. december 1985«, for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt en national beskyttelsesbestemmelse med henvisning til den såkaldte miljøgaranti kan træde i kraft, uden at den er bekræftet af EU-Kommissionen først.